Ч. 135. Субота 1 липня (18 червня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарна ситуация. — Революция в Росиї. — Росийско-японьска війна.

Ситуация в парляменті знов неясна, бо сторонництва не можуть погодити ся що-до дальшої проґрами парляментарних праць. Оногдашна конференция в тій справі предсідателів клюбів не довела до успіху і сторонництва згодили ся поки-що лише на друге читанє предложеня договору з Німеччиною. Що до видатків на будову т. зв. альпейских зелізниць, то як коло польске так і Чехи лучать дотичні предложеня з будовою каналів та приватних зелізниць. Вкінци Коло польске домагає ся рішучої декляраций правительства що-до удержавненя Північної зелізниці і коли правительство не означить строгого речинця, коли викуп тої зелізниці на державу наступить, ставить згідному поладнаню инших предложень правительства в тій сесиї рішучі перепони. — Клюб полудневих Славян радив над заявою мін. Гартля що-до утвореня правничого словіньского виділу в Люблянї і узнав сю декларацию за невистарчаючу. Клюб хоче рішучого зобовязаня що-до того, коли стане словіньский університет. Парлямент має радити до 8 липня, хоч дуже можливе, що супротив хвилевих трудностий сесия потреває довше.

Вісти, які нині наспіли з Росиї, сьвідчать, що там в кількох сторонах вибухла правдива революция і що участь в ній взяли і вояки маринарки. І так доносять про події на панцирнику „Князь Потемкин“: Вчера т. є. в середу вечером приплив панцирник „Князь Потемкин“ з двома торпедовими лодками з Севастополя до Одеси. Сейчас розійшла ся по місті чутка, що залога поубивала своїх настоятелів, аби помстити одного моряка, котрого убито з причини, що він в імени цілої залоги жалував ся на злий харч. Оповідано дальше, що трупа того моряка виставлено на новій греблі в порті, а моряки не допускають там властий, грозячи, що будуть ставити опір. Вскорі тисячі людий зібрало ся на тій части пристани, де був виставлений труп моряка Омельчука. На грудях помершого була причеплена картка з заявою цілої залоги, що Омельчук помер за правду, бо одному з офіцирів сказав, що люди дістають злий харч. З товпи почали люди кидати гроші до пушки, уміщеної коло голови трупа, аби зібрати на кошти похорону. Зміж ріжних суперечних вістий, описуючих подію, найбільше розширена єсть та, що той офіцир, котрому Омельчук зарапортував, що залога одержує лихий харч, положив єго трупом вистрілом з револьвера. Тоді ціла залога кинула ся, вкинула до моря і утопила насамперед того офіцира, відтак капітана і всїх офіцирів, з винятком кількох, котрі держали сторону моряків. В Одесї моряки перевезли трупа Омельчука в лодці на берег і повідомили власти, що на случай коли попробують їх арештувати, они будуть стріляти. На покладі панцирника вивішено кілька разів червону хоругов. Пополудни залога удала ся до всїх пароходів і кораблїв стоячих в порті і примусила робітників до понеханя праці. Робітники заняті при перевожуваню вугля достарчили залозі панцирника поживи. — Позаяк в Одесї проголошено тепер загальний страйк, по улицях відбувають ся безнастанні демонстрациї, а до демонстрантів прилучили ся і збунтовані вояки і беруть живу участь при всїх стрічах демонструючих товп з войском. — Телеґрами з Одеси доносять: В середу цілий день чути було в многих сторонах міста вистріли. Число ранених доси не звістне. На Катедральній площи вибухла вечером бомба, котра убила поліцияита і чоловіка, що кинув бомбу. Патрулї переходять всїми улицями міста. Навіть зелізничі поїзди їздять під сторожею патрулїв. Нинішної ночи погоріли в порті три пароходи росийского пароходного товариства. Огонь знищив також дім портового заряду і богато ин-

---

ТАЙНА.

Епизод з росийско-японьскої війни.

(З росийского — Евгена Чирикова).

(Дальше).

Вуйко Володко ходив по комнатї геть і назад, крутив заедно вус і питав себе, чи має видвигнути сумне питанє на дневний порядок. Тїнь суму і тайни спочивала на єго лици. Треба конче сказати, а нема відваги до того... Він чує бренькіт срібних і мідяних монет.

Ось маєш телеґраму, рубель вісімдесять копійок. Чуєш, Володку?

Молодий урядник взяв гроші до руки і приглядаючись їм, немов їх важив.

— Добре — сказав беззвучним голосом.

— Коли відійде?

— Коли? Я думаю, ще нині — відповів Володко збентежений, що тітка чула ся обидженою.

— Я піду і надам депешу — сказала.

— Що вам приходить до голови, тїточко, я полагоджу єї в одній хвили.

— Нї, нї, не треба, я вже надам.

Віра хотіла також віднести телеґраму, а й Коля заявив:

— Дайте менї, я побіжу до бюра.

Вкінци рішили, що Віра має товаришити вуйкови. Она вибрала ся скоро і їй здавало ся, що коли надасть телеґраму і дістане на се посьвідку, то вся наближать ся трохи до Лельки, і як неприсутний був що-до них заспокоєний, так і они заспокоять ся що-до неприсутного.

Володко звільнив ходу і немов міркував над чимсь.

— Алеж ти заспиляєш... Ти непотрібно прийшов до нас; я була би сама пішла.

Ішли крізь бульвар, що пишав ся гарною зеленею; під деревами, закрашеними сонцем на червоно, гомоніли весело дїточі голоси.

Вкінци Володко здобуває ся на відвагу і питає голосом чоловіка, що хоче увільнити ся від тягару:

— Може би ми тут усїли, маю дещо з тобою поговорити.

Віра глянула на него здивована. Він осунув ся тимчасом вже на лавку і просив майже благальним голосом:

— Сядь-же на хвильку... знаєш, хочу з тобою поговорити.

— Алеж говори, говори.

Він сидів мовчки, понюпивши голову та опустивши руки. На єго лици проявила ся дивна усьмішка і завмерла на губах.

— Знаєш, всїляко може стати ся.

Відкашлює і добирає слів, але слова завмирають єму в горлї.

Лице Віри вкриває ся немов гранию, що вскорі назад щезає; виски мало не тріснуть від битя. Сьміх дїтий, голос дзвонів, гуркіт возів на бруку, весь той гамір доходить лиш як глухий шум до єї ух.

— Лелька.... Хочеш сказати, що Лелька?... — питає ледве дочутним голосом.

— Так.

— ....Погиб! — питає знов і закриває лице обома руками, немов Володко хотів єї бити.

— Ще не можна нічо певного сказати.... Треба би дїло наперед розслїдити.... звичайна депеша.... а ніяке урядове донесенє.... єго нема в списї страт.

Віра чує, як сильний холод пронибає ціле єї тїло. Нервово ловить вуйка за рамя і притискає ся до него. Він чує, як она тремтить, і єго самого знимає страшна тревога. Підносить руку до очий, щоби спинити слези, що тиснули ся на верх.

— Вірочко.... Що се ти.... не плач.... на то нема ради.

Хтось підійшов до них і спитав про причину їх зворушеня, і Віра скрикнула:

— Лелька погиб.... погиб!

Потім она нагло зриває ся і кидає ся наперед, але Володко ловить єї кріпко, і она паде на ново, покірно на лавку, повтаряючи бездушним голосом:

— Мамо.... мамусю!

Прохожі зупиняють ся і питають один другого, що тут стало ся. Володко відсуває єї рукою на бік і єго лице прибирає такий дивний вид, що прохожі йдуть дальше своєю дорогою, хоч довго ще озираючись.

Вкінци молода пара піднимає ся і непевною ходою рушає з місця.

Покірним, втомленим і лагідним голосом толкує Володко своїй своячці про житє і смерть, про таємну кінчину, що всюди на нас чатує.... Може то похибка, може Лелька не погиб. Чому не мали би тут помилити ся, чому инший

ших будинків. Великі запаси зложених на побережи товарів стоять в огни. Кораблї утїкають поспішно з порту. Товпи страйкуючих робітників не допускають пожарної сторожи до гашеня огнів. Моряки „Потемкина" забрали трупа Омельчука назад на поклад корабля, а 11 офіцирів, яких полишили при житю, висадили на берег. Як зачувати, залога перевозового корабля „Веша", що прибув з Николаєва, прилучила ся до залоги „Потемкина" і видала в єї руки капітана і офіцирів свого корабля. В містї войско заєдно стріляє до демонстрантів. Число убитих і ранених дуже велике. Як зачувати, заступники держав в Одесї удали ся до своїх правительств з просьбою о прислане воєнних кораблів. В містї оповіщено стан облоги. Часописи нинї не вийдуть. Шкоди, які наробив огонь і робітники, що розбивають маґазини і викидають товари на улицї, виносять много мілїонів. Нинїшної ночи прийшло кілька разів до стрічи з войском. Говорять, що погибло кількасот людий. Склепи позамикані, а торговельний рух цїлком завмер. Богато осіб виїздять з міста. В борбах з войском брали участь також моряки з панцирника „Потемкин".

Подібний бунт як в Одесї вибух в росийскім воєннім порті над морем Балтийским, в Лібаві. Вчерашної ночи збунтували ся моряки воєнних кораблїв, розбили маґазини оружия, забрали з них карабіни і потягнувши до міста, почали обстрілювати мешканя офіцирів маринарки. Ще в ночи вислано до порту артилєрию, а вчера рано вислано козаків і піхоту, аби здавити ту войскову революцию. — В Королївстві польскім розрухи розширили ся на копальнї угля в Сосновці і околици. Робітники громадно переходять від копальнї до копальнї і здержують всюди працюючих. Урядники, фабричні майстри і наставники, всї поутїкали до пруского Шлезка.

З поля війни не надійшла в послїдних двох днях нї одна телєґрама. Як кажуть, есть то ознакою, що в найблизшім часї прийде там до якихсь рішучих подій. — Царский указ зарядив мобілїзацию в 109 повітах войскових округів Петербург, Москва, Київ і Варшава. Мобілїзация обійме і обі столицї росийскі.

Новинки.

Львів, дня 30 червня 1905.

— **Іменованя членів ц. к. краєвої ради шкільної.** Wiener Ztg. оголошує: Є. В. Цїсар іменував членами галицкої ради шкільної на найблизший период урядованя: кустоса римо-кат. митроп. капітули у Львові о. дра Жиґмонта Ленкевича, крилошанина гр.-кат. митрополичої капітули у Львові о. Омеляна Гіліньского, вірм.-кат. архиепископа у Львові о. Йосифа Теодоровича, евангелицкого пароха в Бріґідав сеніора Павла Кождоня, професорів Ягайлоньского універзитету д-ра Льва Штернбаха і радника двора д-ра Казимира Моравского, обох в Кракові, професора львівскої полїтехніки Тадея Фідлера, професора універзитету д-ра Кирила Студиньского у Львові, директора III. ґімназиї в Кракові Тому Солтиска, професора мужескої семінариї учительскої і посла до державної ради Олександра Барвіньского у Львові і директора торговельної академії у Львові Антона Павловского.

— **Іменованя в середних школах.** П. Мінїстер просьвіти надав опорожнені посади професорів в ґімназиях: др. Брон. Ґандровескому з Ряшева в V. ґім. у Львові, Стан. Белявскому з Коломиї в І. ґім. в Перемишли, Стеф. Враблецови з Бохнї в Подґуржу, Ів. Дорозиньскому з Тарнова в ґім. сьв. Анни в Кракові, Стан. Ґайчакови з Тарнова в II. ґім. у Львові, др. Ром. Ямруґевичеви з Бохнї в III. ґім. в Кракові, Львови Кероньскому з Тарнова в Бучачи, Омелянови Колодницкому з Дембиці в Стрию, Тад. Коломодзкому з Вадовиць в II. ґім. в Кракові, Едв. Козловскому з Бохнї в Подґуржу, др. Фр. Крчекови з Ярослава в VI. ґім. у Львові, Вол. Лятошиньскому із Станиславова в IV. ґім. у Львові, др. Евстахови Макарушцї з Коломиї в руській ґімн. у Львові, Фр. Мілерови зі Стрия в Дембицї, Дез. Островскому з Подґуржа в ґім. сьв. Яцка в Кракові, Івановы Приймі з Бережан в Кіцмани, Мих. Радомскому з Ясла в Дембицї, др. Мар. Райтерови з Подґуржа в VI. ґімн. у Львові, Людвикови Сальо з Коломиї в руській ґімн. у Львові, Фр. Слушкевичеви з Ярослава в Тарнові, Брон. Шубі із Станиславова в Тарнові, Ант. Васьновскому з IV. ґімн. в Кракові в ґімн. сьв. Анни в Кракові: — в реальних школах: Фр. Красненьскому зі Станиславова в Тарнові, Андрієви Процикови з Коросна в Станиславові і Стан. Смречиньскому з Тарнова в Кракові. — П. Мінїстер просьвіти іменував дїйстними учителями в ґімназиях: д-ра Івана Демянчука зі Львова в Станиславові, Бон. Ґрашиньского зі Стрия в І. ґімн. в Коломиї, Фр. Яхимчака з Бохнї в Тарнові, др. Мар. Янелього зі Львова в II. Санчи, Ів. Коіма з Коломиї в Ярославі, др. Кам. Крафта з Кракова в IV. ґімн. з Кракові, др. Едв. Кунца зі Львова в Бохнї, др. Ерн. Лупиньского зі Львова в Бучачи, др. Вол. Махету з Бродів в Вадовицях, Каз. Мидовича зі Львова в Яслї, др. Едв. Незабитовского з Кракова в II. Торзї, Фр. Пагуржаньского в Ряшеві, Альфр. Рахальского з Кракова в Станиславові, Ів. Вальчака з Вадовиць в Яслї, др. Вол. Витвицкого в IV. ґімн. у Львові, Вол. Жлобицкого зі Львова в Подґуржу, Петра Калиновского в Бродах, а Здисл. Тулїого зі Львова в реальній школї в Тернополи.

— **Вступні іспити до І. кляси рускої (академичної) ґімназиї у Львові** будуть відбувати ся дня 15 липня перед феріями і дня 1 і 2 вересня по феріях. Родичі (взглядно опікуни) мають зголошувати своїх синів (взглядно пупілїв) до того іспиту день або два днии перед днем іспиту в канцеляриї дирекциї і предложити: 1. метрику хрещеня (конечно), 2. сьвідоцтво шкільне з IV. кляси народної школи, 3. посьвідчене щіпленя або відновленя віспи. Приватисти не потребують предкладати сьвідоцтва з народної школи. Близші інформациї подає оповіщене на чорній таблици на 2 поверсї перед канцелярнєю.

— **З даківскої бурси у Львові** пишуть нам, що 1-ий річний іспит питомців тої бурси відбуде ся дня 1 с. м. в суботу, о годинї 5-ій пополудни в будинку бурси при ул. Петра Скарги ч. 2 а.

— **Страшні тучі і бурі** навістили минувшого тиждня північну і західну Німеччину і наробили величезної шкоди. О розмірах катастрофи сьвідчить то, що від удару громів погоріло в 62 місцевостях 116 будинків і погибло 34 людий, а дуже богато в ранених. Град в деяких місцевостях знищив всї засіви, а овочеві дерева по садах стоять без листка немов би по навіщеню саранчі.

Лелька не мав би бути в полку? Телєґраму підписав товариш Громов.... Що се за один?

Але Віра вже єму перебила; она закрила очи і слези сплили по єї лицях.

Імя Громов нагадало їй офіцира, що приніс Лелькові річи.

— О, мамо, мамо!

— — — — — — — — — — — — —

Від коли Лелька від'їхав, єго образ не сходив з ума матери. Минали днї, минали ночи, син не покидав її на хвилю і наповняв усе єї серце. Она читала з горячковою тревогою, що писали про війну, а коли продавцї часописий викликували весело найновійші вісти: „Велика битва! Сорок тисяч ворогів упало!" она з жаху тремтїла, погадавши, що тих сорок тисяч людий мало також матери. Она глядала в часописи насамперед виказу страт і читала довгі ряди погибших або ранених офіцирів. Коли найшла сю рубрику, почала крутити ся їй голова, а малі, чорні рядки танцювали їй перед очима. Серце товкло ся, мало не тріснуло, і она вже не мала відваги читати; рука цомяла папір пересяклий кровю, терпінєм і стонами. Довго не могла рішити ся звернути на него очи і в души говорила слова молитви.... Нї, Лельки не було у виказї погибших.

На знак полекші з єї грудий добуло ся глубоке зітхнене і слези радости блиснули на єї віях. Лячною ходою поплелась до своїї комнати, зачинила ся там, прочитала ще раз виказ страт і молила ся перед образами, осьвіченими червоним сьвітлом лямпки, що горіла тепер в день і ніч. Болючий спогад на сина мучив безнастанно єї голову і так розсіяв їй ум, що она не слухала вже завдаваних їй питань та й не відповідала на них.

— Де ви, мамо?

Злякала ся і затревожилась, коли бачила, як завалила ся будівля з того всего, що лучило ся з іменем Лельки і від місяців та літ зібрало ся в єї уяві в одну велику гору, розсипала ся як дім з карт, доторкнений незручною рукою.

— Чого ви хочете від мене? — питала сердито, відвертаючи мрачні очи від вікна. — Лишіть мене трохи моїм гадкам.

І знов задивила ся в порожний простір і почала на ново збирати дорогі спомини.... Бачила Лельку маленькою дитиною, як живо рачкував по долївці і лишив одну ногу позаду, відтак Лельку в жакетику і штанятах, малого хлопчика, котрого часто дразнили, питаючи про єго імя і місце уродженя. Він відповідав спершу вічливо, а відтак розсердив ся: „Я не маю ніякого імени, я не уродив ся". Опісля бачила Лельку в одязї кадета, стрункого і гарного як молода дївчина, Лельку недужого, умираючого, коли мати сидїла коло него і молила ся горячо, щоби стало ся чудо і син подужав. То знов бачила офіцирском Лельку. Цїла минувшина, цїле житє материньскої любови виринали перед нею в скоро проминаючих картинах на причуд ясно і виразно.

Кождого дня дожидала з горячковою нетерпеливостию продавця часописий, вибігала часом аж до сїний єму назустріч і сердила ся дуже, коли спізнив ся пів години. Однак роздратоване і нервовість доходили у неї до найвисшого степеня перед полуднем, коли листоноc мав прийти. Мусить мати лист від Лельки, той дорогий, добрий листонос! На єго вид она стрепенула ся як під впливом електричної струї і метнула ся на подвірє, щоби спитати зворушеним голосом:

— Маєте раз лист?

— Нї, нема нічого для вас нинї!

Швидко переглянув пакет, який держав в руці, а она глядїла на него і все таки надїяла ся, що преці найде ся лист для неї.

— Нї, нема нічого, може якраз тепер пише — жартвував листонос і поспішив скоро до сусїдного дому.

Она звісила голову і без души повернула до свого мешканя.

Часом навіщав єї син у снах. Лучало ся се кілька разів. Ті щасливі сни настроювали єї весело і привертали спокій. Убирала ся тодї старанно і з усьмішкою на лици входила до їдальнї.

— Нинї я знов бачила Лельку.

Відтак години минали швидше, сум щезав і мати оповідала знов, як їй снило ся і як Лелька явив ся перед нею. Ті оповіданя виповняли цїлий день. А вже листи від Лельки зворушували єї до краю: се були для неї незвичайно відрадні події.

Від двох тиждни стан матери почав непокоїти єї окружене. Потреба самоти стала у неї сильнійша, а рівночасно она сама ставала все більше розсіяною, мовчала завзято, а слів, з якими до неї звертали ся, немов не розуміла. Сумні очи глядали в глубинї єї души, не бачучи з окруженя нічого і нікого. Она жила в далекім сьвітї. Дїти замітили незабаром, що їх уникала, а на продавця часописий бояла ся глянути.

— Ось „Листок" — сказав продавець і встромив ґазету між відхилені двері.

Она втїкла швидко до кухнї і замкнула ся там на засуву; втїкла перед родиною і сховала ся перед дочкою. Рівнодушний видець міг би здогадувати ся, що она в тім домі зовсім чужа або навіть уважають єї тут безпомічною людиною, на котру глядять нерадо.

— Мамо, де ви?

— Ах, нічого, я вже йду, в тій хвили — пробурмотїла і відвернула лице як мала дївчинка, що єї приловили на лихім вчинку.

Віра спитала служницю Катрю:

— Що роблять мама, коли тут замкнуть ся?

— **З Брідщини** пишуть: Вступні іспити до I. кл. німецкої ґімназиї в Бродах — по причині запаленя очий у молодіжи — відбудуть ся сего року 13 і 14 н. ст. липня, а вписи вже 11 і 12 липня, — а по феріях як звичайно 29. 30 і 31 серпня. Услівя слідуючі: Вік 10 до 14 літ, метрика хресту, сьвідоцтво щіпленя віспи, такса до 7 К. До зложеня іспиту конечне есть плавне читанє по німецки та польски і граматика IV кл. народних шкіл тих язиків та переклади з одного язика на другий і з рахунків 4 ділання цілими, десяточними і дробами в мові німецкій — а дещо і при помочи краєвих мов.

— **Гроші в могилі.** В місточку Еґредь на Угорщині помер заможний міщанин Рус. По похороні отворено завіщанє, в котрім говорило ся, що лишає ся готівкою 70.000 корон, а гроші ті зашиті в чорнім сурдуті. Того сурдута не найшли, але вскорі пригадали собі, що в нім похоронено покійника. За дозволом властий розкопано могилу і гроші дійстно найшли ся зашиті в чорнім сурдуті.

— **Конкурс.** Виділ Товариства „Руска Бурса в Тернополи" подає до відомости, що подання о принятє до бурси належить вносити на руки о. Петра Патрила, „Руска Бурса". Тернопіль, найдальше до дня 10 серпня 1905 р. Принятих буде 120 питомців, учеників шкіл середних, а услівя принятя суть слідуючі: 1. Батько (опікун) ученика мусить бути членом Тов-а „Руска Бурса в Тернополи". 2. Батько (опікун) ученика має виставити деклярацию, що зобовязує ся платити точно з гори умовлену оплату. 3. Оплата за ціле удержанє (помешканє, харч, поміч в науці, услуга, пранє) виносить 30 К. Біднійші, що предложать сьвідоцтво убожества, можуть бути приняті за низшою оплатою, не меншою однако від 17 корон. 4. Кождий питомець мусить бути зовсім здоровий, що потвердять оглядини лікарскі з початком року шкільного. 5) При вступі зложить кождий принятий питомець одноразовий даток на інвентар в сумі 4 К. 6) Кождий принятий питомець має привезти з собою: 6 пар біля, 4 простирала, 4 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпиток, 4 ручники, подушку, ковдру і коцик до накриваня ліжка. Має мати 2 одяги, плащ і 2 пари обуви, 7) Питомцям не буде вільно мати поза бурсою ніякого занятя. До подання треба долучити: 1) сьвідоцтво шкільне (з злим успіхом не буде увзглядненe), 2) деклярацию, 3) сьвідоцтво убожества.

Телеґрами.

Відень 30 червня. Бар. Феєрварі виїхав до Відня.

Лодзь 30 червня. Майже всі заграничні доставці сирих материялів відмовили Лодзи кредиту. Становить то руїну для цілої маси фабрикантів.

Білийсток 30 червня. На улици Новий сьвіт убито вистрілом з револьвера фабриканта Марейну.

Одеса 30 червня. Вчера по полудни відбув ся похорон Омельчука. Домовину несли моряки, товариші помершого. На чолі походу ішло духовеньство. В похороні взяли участь численні товпи людий. По дорозі, кудú ішов похорон, не видко було ні поліциї ні войска. Тіло похоронено на войсковім кладовищи.

Севастополь 30 червня. Вчера вечером відплили під командою віцеадмірала Кріґера чотири панцирники, один кружляк і кілька торпедовців до Одеси.

Петербург 30 червня. Цар з нагоди розрухів в Одесі видав указ, котрим іменував коменданта войскового округа одеского начальником всіх войскових сил в цілім одескім округу і велів завести стан облоги в місті і околици.

Петербург 30 червня. Доносять, що комендант чорноморскої фльоти віцеадмірал Чухнин виїхав з Петербурга до Одеси. Після наспівших до Петербурга вістий, кружляк „Саратов" російскої охотничої фльоти також згорів з одескім порті.

Петербург 30 червня. „Правіт. Вєстнік" заперечує, немов би мирові переговори перервали ся і заявляє ся, що від самого початку вела ся безперервно переписка зі Сполученими Державами.

Льондон 30 червня. Daily Telegraph доносить, що японьске правительство замовило в Анґлиї 2 нові воєнні кораблі по 19.000 тон вмістимости.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6 30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного. Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский есть пізнійший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелізниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

— Нічо. Сидять в куті; певно мають сумні гадки.

Свояки приходили зажурені і питали:

— Ну, як з нею?

Розмовляли між собою і з Вірою. Нараз роздає ся дивний голос з кухні:

— Ідіть, я вже знаю, знаю.

Таємний ляк, про який нікому не хотіла сказати, опановував єї днем і ночию.

Коли не сховала ся, сідала при своїм улюбленім вікні і западала цілими годинами в таємну задуму, не говорячи, анї не відповідаючи на найпростійші питаня.

Вкінци вчера прийшла вість від Лельки — маленький листик у вузкій куверті з червоними берегами.

— Мамо, Лелька до нас пише — сказала Віра з сусідної комнати. — Мамо, де ви?

Тоді в кухни наступив справдішний вибух сліз і ґістеричного хлипаня. Віра потребувала більше як годину, щоби маму заспокоїти і втихомирити... Вкінци се їй удало ся, але нещасна женщина була по тім сильнім нападі зовсім прибита і знесилена. Бліда і втомлена лежала в подушках, немов подужувала з тяжкої слабости і притискала вузку куверту з червоною печаткою кріпко худими руками. Єї лице прояснило ся немов у реконвалесцентки сияючою, німою усьміхкою, і сухі губи пролепеділи:

— А я гадала, що мій Лелька вже...

Потім урвала і вибухла слабим, болієним сьміхом.

Вечером підняла ся із сьвіжою силою і пила в їдальни чай. Прокинула ся з довгого, страшного сну, забула все і водила радістними очима по родині і комнаті, як той, що повернув по довгій неприсутности з далекої дороги. На столі стояв Лельків самовар і єго посуда, єго ґітара висіла на стіні, єго малий килим коло ліжка. Она приглядала ся залюбленими очима всім тим предметам і нагло поцілувала склянку сина.

— Мамо, що ви? — скрикнула наляканa Віра, здержуючись від плачу.

— То всьо належить до Лелька, самовар, склянка, чайник...

По вечери покликала до себе Віру, щоби оповісти їй дивний сон, який мала перед двома тиждням... Перед нікимм не хотіла з ним звірити ся.... Добре єго розміркувала, але нині може оповісти... То був дивний сон... але чому властиво сон? Не хоче нічого впевнювати, а проте стало ся щось незвичайного. Може она мала галюцинацию... коли то не була правда... не знає... Отже она таке бачила... Положила ся якраз до ліжка, що в його ногах лежав диван Лельки... не спала, лиш думала про сина... Остаточно таки задрімала. Нараз чує, хтось стукає до вікна сусідної комнати, де стоїть софа, на котрій відпочивав Лелька перед своєю послідною розлукою. Застукало тричи і якийсь голос сказав виразно:

— Мамо!

Она прокинула ся і гадала, що то Віра єї кличе. Піднесла голову, все було тихо; она помилила ся. Положила ся знов, закрила очи, і знов роздав ся голос:

— Мамо!

Тоді она вискочила з ліжка і боса, в сорочці побігла до комнати звідки доходив голос.

За вікном стояв Лелька; бачила єго як на образі. Гарний і румяний як молода дівчина, а на шапці мав цьвітку.

Почала єго обіймати і голубити, крізь вікно, що впрочім зовсім не було перешкодою.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).